

Sygn. akt IV Ka 594/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak

Sędziowie SO Tomasz Ignaczak (spr.)

del. SR Joanna Cisak - Nieckarz

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Sławomira Kierskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 roku

sprawy **J. G.**

oskarżonego z art.207§1 kk w zb. z art.157§2 kk w zw. z art.157§4 kk w zw. z art.11§2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę, oskarżycielkę posiłkową oraz jej pełnomocnika

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 1 lipca 2013 roku sygn. akt II K 777/12

na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 633 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 10 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

-.

- eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonemu słowa „w okresie czasu od 23 marca 2010 r. do 14 lutego 2011 r. w T. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną H. G. w ten sposób, że ubliżał jej słowami wulgarnymi oraz popychał, szarpał, uderzał, wykrczał jej ręce, przy czym”, oraz w miejsce słów „nie spowodowało naruszenia czynności narządu ciała na okres przekraczający siedem dni” wpisuje słowa „spowodowało naruszenia czynności narządu ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni”,
- jako podstawę skazania i podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 157 § 2 kk,
- obniża ilość stawek dziennych orzeczonej kary grzywny do 30 (trzydziestu);

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje oskarżycielki posiłkowej oraz jej pełnomocnika za oczywiście bezzasadne;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu J. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. P. (1) kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżycielce posiłkowej H. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. zasądza od oskarżonego J. G. na rzecz Skarbu Państwa 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz 629,92 (sześćset dwadzieścia dziewięć 92/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym;

6. zwalnia oskarżycielkę posiłkową H. G. od opłaty za drugą instancję i od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 594/13

UZASADNIENIE

J. G. został oskarżony o to, że:

w okresie czasu od 23 marca 2010 roku do dnia 14 lutego 2011 roku w T. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną H. G. w ten sposób, że urządzał awantury domowe, w trakcie których ubliżał jej słowami wulgarnymi potocznie uznanymi za obelżywe, poniżał ją, groził pozbawieniem życia, pluł w twarz, używał wobec niej przemocy fizycznej poprzez łapanie za nadgarstki, szarpanie, kopanie, popychanie na ścianę, uderzanie jej głową o ścianę, uderzanie w okolice ucha, bicie rękoma, uderzanie w okolice piersi, w splot słoneczny, a przy tym:

- po pobiciu w dniu 18.10.2010r. pokrzywdzona w czasie badania (...) podała, że została uderzona w okolice ucha prawego, zgłaszając niedosłuch i ból ucha, stwierdzono u niej obustronnie w uszach woskowinę, którą wypłukano z obu uszu, uszkodzenia błon bębenkowych nie stwierdzono, a tym samym nie stwierdzono obrażeń mogących spowodować naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, a powyższy stan związany z przebytym urazem można zakwalifikować co najwyżej do art. 157 § 2 kk;
- w dniu 14.12.2010r. w czasie badania w (...) pokrzywdzona podała, że w dniu poprzednim doznała obrażeń ciała prawego przedramienia i prawego nadgarstka po ściskaniu i szarpaniu przez męża i zgłaszała bólowe ograniczenie ruchów kończyną, stwierdzono u niej skręcie prawego przedramienia, nadgarstka, zlecając opaskę elastyczną na okres 7-10 dni, które to obrażenia nie powoduje naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni;
- w dniu 14.12.2010r. pokrzywdzona została przewieziona przez pogotowie do (...) podając, że została pobita przez męża, była przytomna, w wywiadzie utarty przytomności nie zgłaszała, bez zewnętrznych śladów urazu, z pobudzeniem psychoruchowym, neurologicznie objawy polineuropatii cukrzycowej, ciśnienie bez patologicznego wzrostu, na zdjęciach RTG czaszki zmian urazowych nie stwierdzono, rozpoznano stan po urazie głowy i nerwice, zlecając dalsze leczenie w POZ, które to obrażenia nie powoduje naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni;
- w dniu 31.01.2011r. pokrzywdzona została przewieziona przez pogotowie ratunkowe do (...), podawała, że została rzucona przez męża na potłuczoną szybę, stwierdzono u niej powierzchowne rany na grzbiecie ręki prawej i na przedramieniu, które zaopatrzone chirurgicznie, które to obrażenia nie powoduje naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk w zw z art. 157 § 2 kk w zw z art. 157 § 4 kk
w zw z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012r. w sprawie o sygnaturze akt II K 308/11 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim uznał oskarżonego za winnego popełnia zarzucanego mu czynu i za to:

- na podstawie art. 207 § 1 kk w zw z art. 11 § 3 kk w zw z art. 58 § 3 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywy przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 zł;
- na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci płyt CD – karta 126 i 314 akt sprawy, nakazując ich pozostawienie w aktach sprawy;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 2.214,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika kwotę 2.214,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonej - oskarżycielki posiłkowej z urzędu;
- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty i kwotę 2000 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków, zwalniając go od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator i obrońca oskarżonego.

Na skutek rozpoznania tych apelacji ***Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 roku w sprawie IV Ka 385/12*** uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania do Sądu pierwszej instancji.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 1 lipca 2013 roku w sprawie II K 777/12:

1. oskarżonego w ramach zarzuconego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie czasu od 23 marca 2010 roku do dnia 14 lutego 2011 roku w T. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną H. G. w ten sposób, że ubliżał jej słowami wulgarnymi oraz popychał, szarpał, uderzał, wykręcał ręce, przy czym w dniu 13 grudnia 2010 roku trzymając za ręce wbrew jej woli spowodował u niej skręcenie prawego przedramienia i nadgarstka, które to obrażenie nie spowodowało naruszenia czynności narządu ciała na okres przekraczający siedem dni, tj. czynu z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 58 § 3 kk i art. 33 § 1 i § 3 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywy przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł;
2. na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego ujętego w wykazie dowodów zrazowych na k. 173 akt pod poz. 1 nakazując pozostawienie go w aktach sprawy;
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika kwotę 1033 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pokrzywdzonej - oskarżycielki posiłkowej z urzędu;
4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 1033 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
5. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty i kwotę 2000 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków, a w pozostałej części wydatki poniesione w sprawie przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońcy, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i oskarżycielki posiłkowej.

Obrońca z urzędu zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu przestępstwa znęcania się nad pokrzywdzoną, podczas gdy zdaniem obrońcy po stronie pokrzywdzonej zaistniała pełna wzajemność negatywnych zachowań względem oskarżonego, co zdaniem obrońcy powinno prowadzić do uniewinnienia oskarżonego;
- obrazę przepisów prawa karnego procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na:
- braku należytego oparcia się na opinii psychologicznej o pokrzywdzonej, z której wynika, że nadinterpretuje ona zachowania skierowane przeciwko niej i ma tendencję do wyolbrzymiania swoich krzywd,
- bezkrytyczne danie wiary pokrzywdzonej i bezkrytyczne oparcie się na opinii biegłego lekarza, że stwierdzone u pokrzywdzonej obrażenia powstały w okolicznościach podawanych przez pokrzywdzoną,
- zbyt pobieżne potraktowanie zeznań świadków A. K., R. Z., P. P. (2), A. M. poprzez uznanie, że zeznania tych świadków nie mają doniosłego znaczenia, gdyż nie byli oni świadkami bezpośrednimi, podczas gdy zdaniem obrońcy byli to świadkowie mający wiedzę z własnych, bezpośrednich obserwacji i wynika z nich, że oskarżony nie znęcał się nad pokrzywdzoną,
- bezpodstawne odmówienie waloru wiarygodności nagraniem dostarczonym przez oskarżonego i niesłuszne uznanie, że są to nagrania tendencyjne, nie oddające rzeczywistości.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Apelacja pełnomocnika z urzędu oskarżycielki posiłkowej zaskarżyła wyrok w części o karze na niekorzyść oskarżonego.

Pełnomocnik zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczenia o karze poprzez wymierzenie kary samoistnej grzywny.

W konkluzji pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, a w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Apelacja oskarżycielki posiłkowej zaskarżyła wyrok w całości co do winy, a także co do kary. Nie formułuje ona podstaw prawnych zarzutów, ale można z niej wywieść, że zarzuciła wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku polegający na niesłusznym wyeliminowaniu z opisu czynu pobic pokrzywdzonej i skutków tych pobic z dni: 18 października 2010 r., 14 grudnia 2010 r., 31 stycznia 2011 r.;
- kwestionowała zasadność umorzeń postępowań przygotowawczych w innych sprawach;
- naruszenie prawa karnego procesowego mającego wpływ na treść wyroku poprzez błędną ocenę zeznań świadków A. M. i E. B. oraz nie oparcie się na obdukcjach i opiniach lekarskich, odmowę badania technicznego płyt dostarczonych przez oskarżonego oraz niezasadne przyznanie oskarżonemu obrońcy z urzędu.

W konkluzji oskarżycielka posiłkowa wносиła „o eksmisję” oskarżonego, co należy rozumieć jako wniosek o obostrzenie kary poprzez orzeczenie środka karnego z art. 41 a § 1 kk.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej podtrzymywał swoją apelację oraz przyłączył się do apelacji oskarżycielki posiłkowej, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego, wniósł również o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu.

Oskarżycielka posiłkowa na rozprawie apelacyjnej podtrzymywała swoją apelację, przyłączyła się do apelacji swego pełnomocnika, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podtrzymywał swoją apelację, wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżycielki posiłkowej i jej pełnomocnika, wniósł również o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu.

Oskarżony na rozprawie apelacyjnej przyłączył się do apelacji swojego obrońcy, wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżycielki posiłkowej i jej pełnomocnika.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej wniósł o nieuwzględnienie wszystkich apelacji i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna i spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku. Natomiast apelacje oskarżycieli posiłkowej oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowej były bezzasadne. Sąd Okręgowy omówi te apelacje po kolei, przy czym, ponieważ niektóre z zarzutów apelacyjnych pokrywają się, zostaną omówione łącznie.

Co do apelacji obrońcy, to w zakresie wyczerpania przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 207 § 1 kk miał on rację, nie można bowiem przypisać przestępstwa znęcania oskarżonemu, gdyż w analizowanej sprawie J.i H.małżonkowie G.w tym samym czasie „znęcali się” nad sobą wzajemnie, tj. zachodziła wzajemność negatywnych zachowań między nimi, polegająca na dwustronnym awanturowaniu się, wyciąganiu do siebie pretensji, dokuczaniu sobie i utrudnianiu sobie współżycia. W dodatku niewątpliwym podłożem tej patologicznej sytuacji były podejrzenia pokrzywdzonej, że mąż ma kochankę i ją zdradza. Jednak, o ile w wypadku wzajemności takich zachowań, nie można żadnemu z małżonków przypisać znamion czynu z art. 207 § 1 kk, bo żadne z nich nie ma niezbędnej przewagi, pozwalającej na przypisanie jednemu z nich roli ofiary, to nie może dojść do zdepenalizowania innych skutków, będących wynikiem przestępczych zachowań, które wykraczają poza granicę wzajemnych krzywd (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2006-12-12, IV KK 395/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych rok 2006, Nr 1, poz. 2413 oraz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Wojskowa z 2005-09-13, WA 24/05 opubl: Legalis). Takim skutkiem jest spowodowanie przez oskarżonego u pokrzywdzonej w dniu 13 grudnia 2010 roku skręcenia prawego przedramienia i nadgarstka, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie dłuższy niż siedem dni. Czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 kk i po zmianach zapadłych przed Sądem drugiej instancji taki czyn został ostatecznie oskarżonemu przypisany (Sąd Okręgowy uprzedził o takiej możliwości na rozprawie apelacyjnej w trybie art. 399 § 1 kpk, a prokurator oświadczył, że obejmuje taki czyn ściganiem z urzędu).

Rację miał bowiem obrońca, podnosząc zarzut błędnej (naruszającej dyspozycję art. 7 kpk) oceny dowodów co do świadków: A. K., R. Z., P. P. (2) oraz A. M. poprzez uznanie, że zeznania tych świadków nie mają doniosłego znaczenia, gdyż nie byli oni świadkami bezpośrednimi. Przecież A. K. i R. Z. bezpośrednio widzieli zachowania zwaśnionych małżonków (wzajemne pretensje) i widzieli drobne powierzchowne obrażenia od szarpania na rękach obojga z nich (k. 157v, k. 82 v). Co więcej, w ich obecności to oskarżony był spokojniejszy i bardziej rzeczowy od pokrzywdzonej. Również właściwa analiza zeznań P. P. (2) wskazuje na to, że pokrzywdzona nie potrafiła temu policjantowi wytłumaczyć, jak niby „pastwi się nad nią” oskarżony, nie potrafiła wskazać żadnej konkretnej okoliczności poza jedną, wokół której wszystko się toczyło, a mianowicie poza swoimi podejrzeniami, że mąż ma kochankę (k. 117v – 118). Wreszcie najistotniejszym świadkiem jest A. M. – sąsiadka oskarżonego i pokrzywdzonej. Słyszała ona awantury małżonków przez ściany, zatem jest na tą okoliczność świadkiem bezpośrednim. I wyraźnie zeznała, że to

pokrzywdzona była osobą głośniejszą, którą było słyhać (k. 55 – 56) i z której ust padały wulgaryzmy (błądziła na oskarżonego – vide k. 320). Co więcej, pokrzywdzona tłumacząc się temu świadkowi z hałasów przepraszała za nie (a zatem brała również na siebie winę za awantury) i jako jedyny powód nieporozumień z mężem podawała swoje przypuszczenia na temat tego, że ma on kochankę. Dopiero, gdy pokrzywdzona dowiedziała się, że A. M. będzie wzywana na policję w tej sprawie w charakterze świadka, przysłała do niej i zaczęła sugerować jej, jakoby miała być przez męża pobita.

Ponadto nie da się nie zwrócić uwagi na dostarczone przez oskarżonego nagranie monologu pokrzywdzonej, na którym to ona złorzeczy na oskarżonego, zwraca się do niego złośliwie i wulgarnie, potwierdza, że to ona wybiła szybkę w drzwiach i skaleczyła się o szkło. Nagranie to koresponduje z zeznaniami A. M. i przekonuje, że pokrzywdzona wcale nie była ofiarą awantur, tylko czynnie brała w nich udział odpłacając mężowi pięknym za nadobne. Słuszny jest zarzut bezpodstawnego odmówienia wiary tym nagraniom, skoro pokrzywdzona nie zaprzeczyła, że faktycznie takie słowa wypowiedziała.

Słuszny jest również zarzut braku należytego oparcia się na opinii psychologicznej o pokrzywdzonej, z której wynika, że nadinterpretuje ona zachowania skierowane przeciwko niej i ma tendencję do wyolbrzymiania swoich krzywd. Opinia ta jest jasna, pełna, wyczerpująca i należało się na niej oprzeć.

Zatem **co do znęcania się** oskarżonego nad pokrzywdzoną, to Sąd Rejonowy naruszył prawo karne procesowe, gdyż nie opierał się na całości materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie (art. 410 kpk) i nie dokonał wszechstronnej i pełnej oceny materiału dowodowego (art. 7 kpk). Uchybienia te miały wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziły do błędnego ustalenia faktycznego, jakoby oskarżony miał przewagę nad pokrzywdzoną i znęcał się nad nią, podczas gdy mieliśmy w tej sprawie z sytuacją wzajemnego znęcania się stron, z których żadna nie miała wyraźnej przewagi.

Jednak co do wyczerpania przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 157 § 2 kk, Sąd Okręgowy nie podzielił argumentów obrońcy.

Sąd Rejonowy słusznie wyeliminował z opisu czynu wszystkie skutki i opisane w zarzucie obdukcje pokrzywdzonej (swoją drogą opis czynu zawarty w akcie oskarżenia jest co najmniej kontrowersyjny, gdyż polegał na przepisaniu fragmentów obdukcji), poza jednym skutkiem z dnia 13 grudnia 2010 roku – to właśnie wtedy oskarżony wykręcając pokrzywdzonej rękę spowodował u niej skręcenie prawego przedramienia i nadgarstka, co spowodowało skutek z art. 157 § 2 kk. W przeciwieństwie do pozostałych „obdukcji” opisanych w akcie oskarżenia, to był jedyny realny i uchwytny skutek, który spowodował oskarżony i tylko za ten skutek powinien ponosić odpowiedzialność karną (kwestia pozostałych „obdukcji” będzie jeszcze omawiana przy okazji analizy apelacji oskarżycielki posiłkowej). Co do w/w zdarzenia z dnia 13 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy nie podzielił argumentów apelacji obrońcy, opinia biegłego jest co do tego skutku jasna, pełna i wyczerpująca, a zeznania pokrzywdzonej w tej części wiarygodne.

Dlatego Sąd Okręgowy dokonał wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu znamion dotyczących znęcania się oskarżonego nad pokrzywdzoną oraz sprecyzował opis okresu, na jaki naruszone zostały czynności narządów ciała pokrzywdzonej. Jako postawę skazania i podstawę wymiaru kary przyjął zaś jedynie art. 157 § 2 kk. Zmiany te obniżyły stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i spowodowały obniżenie wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego do 30 stawek dziennych.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, jako sprawiedliwy, należało utrzymać w mocy, a apelacje oskarżycielki posiłkowej i jej pełnomocnika były oczywiście bezzasadne.

Co do apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, to wobec powyżej omówionych zmian zdezaktualizowała się ona. Orzeczona za przypisany ostatecznie oskarżonemu czyn z art. 157 § 2 kk kara 30 stawek dziennych grzywny po 10 zł. stawka jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara pozbawienia wolności (nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) byłaby rażąco surowa.

Co do apelacji oskarżycielki posiłkowej, to – jak już była o tym wcześniej mowa – Sąd Rejonowy słusznie wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wszystkie pozostałe (poza skutkiem z dnia 13 grudnia 2010 roku) obrażenia. Zawarte w aktach sprawy obdukcje i dokumentacja medyczna nie mogą być bowiem dowodem na to, że te skutki wystąpiły za przyczyną działania oskarżonego, albo, że w ogóle miały miejsce. Przecież co do skutku z dnia 18 października 2010 roku, z dokumentacji tej wcale nie wynika, że lekarz stwierdził, iż pokrzywdzona została w ogóle pobita – on wyraźnie zapisał, że pacjentka jedynie „podaje”, że została pobita przez męża i jednocześnie zaznaczył, że żadnych obrażeń u pokrzywdzonej nie stwierdzono (k. 51). To samo wynika z opinii biegłego, który żadnych dających się zweryfikować obrażeń z tego dnia nie stwierdził (k. 59). Podobnie co do skutku z dnia 14 grudnia 2010 roku – nie stwierdzono żadnych uchwytnych obrażeń, zaznaczono, że jest to jedynie werbalna wersja pokrzywdzonej (pacjentka „podaje”), a rzekomy stan po pobiciu był tak wątpliwy, że wpis ten został opatrzonej znakiem zapytania (vide zapis z karty pacjenta k. 71). Co do skutku z dnia 31 stycznia 2011 roku, to Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż powstał on nie na skutek ingerencji oskarżonego, tylko pokrzywdzona sama skaleczyła się o potłuczoną szybę, co przecież potwierdziła policjantka E. B. (vide s. 6 uzasadnienia Sądu Rejonowego). Dlatego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na wyeliminowaniu z opisu czynu pobic pokrzywdzonej i skutków tych pobic z dni: 18 października 2010 r., 14 grudnia 2010 r., 31 stycznia 2011 r. jest chybiony.

Chybiony jest również zarzut naruszenia prawa karnego procesowego mającego wpływ na treść wyroku poprzez błędną ocenę zeznań świadka E. B. oraz nie oparcie się na obdukcjach i opiniach lekarskich. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania tego świadka (Sąd Okręgowy aprobując tą ocenę nie będzie jej tu powielał), zaś co do obdukcji lekarskich, to kwestia ta była już omawiana.

Co do zeznań świadka A. M., to Sąd Okręgowy również omówił już tą kwestię przy okazji analizowania apelacji obrońcy. Dość powiedzieć, że z zeznań tego świadka absolutnie nie wynika (wbrew intencjom apelacji oskarżycielki posiłkowej), jakoby oskarżycielka miała być pobita przez oskarżonego.

Co do odmowy badania technicznego płyt dostarczonych przez oskarżonego, to nie było takiej potrzeby, skoro pokrzywdzona nie wykluczała, że wypowiadała nagrane słowa.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy pozostaje zasadność umorzeń postępowań przygotowawczych w innych sprawach, gdyż są to decyzje prawomocne, których nie można podważać przy okazji rozpoznawania apelacji w sprawie niniejszej.

Co do zasadności przyznania oskarżonemu obrońcy z urzędu, to przecież Sąd Rejonowy w części, a Sąd Okręgowy w całości obciążył oskarżonego przypadającymi na niego wydatkami postępowania, w tym poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa kosztami obrony z urzędu.

Wnoszenie przez oskarżycielkę posiłkową „o eksmisję” oskarżonego, co należy traktować na gruncie przedmiotowego procesu karnego jako wniosek o orzeczenie środka karnego z art. 41 a § 1 kk, było nieuzasadnione i stanowiłoby nadmierną represję wobec oskarżonego, skoro ostatecznie został mu przypisany jedynie czyn z art. 157 § 2 kk, a zachowanie pokrzywdzonej względem oskarżonego również nie było właściwe.

Pozostałe argumenty apelacji oskarżycielki posiłkowej (sformułowane w sposób nieprofesjonalny i bez podawania podstawy prawnej) również nie zasługują na uwzględnienie i są czysto polemiczne.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu na rozprawie apelacyjnej (w tym na terminie dodatkowym) Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 19 w zw z § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku. Nr 163 poz. 1348).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej na rozprawie apelacyjnej (w tym na terminie dodatkowym) Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 kpk oraz § 19 w zw z § 14 ust. 2

pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 16 w zw. § 14 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku. Nr 163 poz. 1348).

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożyły się w/w koszty zastępstwa adwokackiego oraz ryczałt za doręczanie pism w kwocie 20 zł.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 633 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 629,92 zł. tytułem zwrotu przypadających na niego wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz wymierzył mu 30 złotych tytułem opłaty za obie instancje. Oskarżony pracuje i osiąga dochody – nie zachodzą żadne powody, dla których można by odstąpić od zasady ponoszenia przez skazanego kosztów procesu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) Sąd Okręgowy zwolnił oskarżycielkę posiłkową od opłaty za drugą instancję i od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, albowiem z uwagi na bardzo niskie dochody poniesienie tych kosztów byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku.